

ನಡೆಯುವುದೆಂದರೆ....!

ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲ್ ಭುವನೇಶ್ವರಿಯವರಂತೂ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ಕೈ ಹೊತ್ತು ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಕಳೆದ 15 ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಅಲ್ಲಿ ಪ್ರಿನ್ಸಿಪಾಲರಾಗಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಭುವನೇಶ್ವರಿ. ಕಾಲೇಜಿನ ಸಂಸ್ಥಾಪಕಿಯಾಗಿರುವ ಪಾರಿಜಾತರು 15 ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ಸದಾಶಯದಿಂದ ಕಾಲೇಜನ್ನು ಆರಂಭ ಮಾಡಿದಾಗ ಭುವನೇಶ್ವರಿ ತಮ್ಮ ಹೆಗಲುಗೊಟ್ಟಿದ್ದರು. ಆಗಿನಿಂದ ಈಗಿನವರೆಗೂ ಜ್ಞಾನದೇಗುಲ ಅತ್ಯುತ್ತಮ ವಿದ್ಯಾಸಂಸ್ಥೆಯೆಂದು ಹೆಸರು ಮಾಡಿದೆ. ಆರ್ಥಿಕವಾಗಿ ಹಾಗೂ ವ್ಯಾಸಂಗದಲ್ಲಿ ಹಿಂದುಳಿದ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಒಳ್ಳೆಯ ಗುಣಮಟ್ಟದ ಶಿಕ್ಷಣವನ್ನು ಕಡಿಮೆ ಶುಲ್ಕದಲ್ಲಿ ನೀಡುವುದರಿಂದ ನಗರದ ಇತರ ಕಾಲೇಜಿನ ನಡುವೆ ಜ್ಞಾನದೇಗುಲ ಭಿನ್ನವಾಗಿ ನಿಲ್ಲುತ್ತದೆ.

ಅಂಥ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ಈಗ ಒಂದು ದಾರುಣವಾದ ಕೊಲೆಯಾಗಿದೆ. ಈ ಕೊಲೆ ಕಾಲೇಜಿನ ಭವಿಷ್ಯದ ಮೇಲೆ ಕರಿನೆರಳನ್ನು ಬೀಳಿಸುವುದು ಖಂಡಿತಾ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಭವಿಷ್ಯದ ಜೊತೆ ಜೊತೆಗೆ ಕಾಲೇಜಿನ ಭವಿಷ್ಯವೂ ಮಣ್ಣುಪಾಲಾಗುವುದರಲ್ಲಿ ಯಾವ ಸಂಶಯವೂ ಇರಲಿಲ್ಲ.

ಆ ವಿರಿಯಾದ ಡಿಪ್ಪಿ ಹರಿಕುಮಾರ್ ಅವರೇನೋ ಕೊಲೆಗಾರನನ್ನು ಆದಷ್ಟು ಬೇಗ ಪತ್ತೆ ಮಾಡುವುದಾಗಿ ಆಶ್ವಾಸನೆಯನ್ನೇನೋ ನೀಡಿದ್ದಾರೆ.

ಋತು ಮಲಗಿದಲ್ಲೇ ಬೆಚ್ಚಿತೊಡಗಿದಳು. ಏಕೆಂದರೆ ಕಳೆದ ಒಂದು ವರ್ಷದಿಂದ ಕಾಲೇಜಿನ ಆಸುಪಾಸಿನಲ್ಲಿ ರಾತ್ರಿಯ ವೇಳೆ ಸಂಚರಿಸುವ ಏಕಾಂಗಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಹೀಗೆ ದಾರುಣವಾಗಿ ಕೊಲೆಯಾಗುತ್ತಲೇ ಇದ್ದಾರೆ. ಯಾವುದೇ ವಸ್ತು ಕಳುವಾಗಿರದೆ ದೇಹ ಮಾತ್ರ ಬಗೆಯಲ್ಪಟ್ಟಿರುತ್ತದೆ. ಇವುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯೇ ಮಾಡುತ್ತಿರಬಹುದೇ? ಆತನ ಉದ್ದೇಶವಾದರೂ ಏನು? ಋತುವಿಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಲೇ ದಣಿವಾಗ ತೊಡಗಿ ಹಾಗೆಯೇ ನಿದ್ರಿಸಿದ್ದಳು. ಕನಸಿನಲ್ಲಿಯೂ ಅವಳು ಹೋದಡೆಯಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ರಕ್ತಸಿಕ್ತವಾದ ಆಕೃತಿಯೊಂದು ಹಿಂಬಾಲಿಸತೊಡಗಿತ್ತು. ಅವಳು ಪೂರ್ತಿಯಾಗಿ ಸೋತು ಕೆಳ ಬೀಳುವಾಗ ಆ ಆಕೃತಿ ಅವಳತ್ತ ಹಾರಿತ್ತು. ಕಿಟಾರನೆ ಕಿರುಚಿಕೊಂಡಳು ಋತು. ಅದೇ ಸಮಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಿಯೊಂದು ರೂಮಿನೊಳಗೆ ಪ್ರವೇಶಿಸಿ ಅವಳ ಮಂಚದ ಸಮೀಪ ಬಂದ ಹಾಗೆ ನಿಂತ ವ್ಯಕ್ತಿ ಋತುವಿನ ತಂದೆ ಪುರುಷೋತ್ತಮರಾಗಿದ್ದರು. ನಗರದ ಹೆಸರಾಂತ ಲಾಯರಾಗಿರುವ ಅವರು ಯಶವಂತಪುರದಲ್ಲೊಂದು ಆಫೀಸನ್ನು ಹೊಂದಿದ್ದಾರೆ. ಅದೇಂಥ ಕಠಿಣ ಪ್ರಕರಣವನ್ನಾದರೂ ಬೇರೂರಿನ ಅಪರಾಧಿಗಳಿಗೆ ತಕ್ಕ ಶಿಕ್ಷೆಯನ್ನು ಕೊಡಿಸುವ ಅವರು ನ್ಯಾಯದ ಪರವಾದ ವಕೀಲರೆಂದು ಒಳ್ಳೆಯ ಹೆಸರನ್ನು ಗಳಿಸಿದ್ದಾರೆ.

ಮಗಳ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಯೊಬ್ಬನ ಕೊಲೆಯಾದ ಸುದ್ದಿ ಅವರಿಗೆ ಟಿ.ವಿ.ಮಾಧ್ಯಮಗಳ ಮೂಲಕ ಬೆಳಿಗ್ಗೆಯೇ ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು. ಆದರೆ ವಿಪರೀತ ಕೆಲಸದ ಒತ್ತಡದಿಂದ ಬೇರೆಡೆಗೆ ಗಮನವನ್ನು ಕೇಂದ್ರೀಕರಿಸಲಾಗಿರಲಿಲ್ಲ. ಬಂಗಲೆಗೆ ಹಿಂದಿರುಗುವಾಗಲೇ ರಾತ್ರಿ ಒಂಟಿಗುತ್ತ ಗಂಟೆಯಾಗಿತ್ತು. ಮಗಳನ್ನೂ ಮಲಗಿಯೇ ಇದ್ದುಳೆಂದು ಕಲಾವತಿಯಿಂದ ತಿಳಿದು ಅವಳನ್ನು ಎಬ್ಬಿಸಲೆಂದು ರೂಮಿನೊಳಕ್ಕೆ ಬಂದಿದ್ದರಷ್ಟೇ. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಋತು ಭಯದಿಂದ ಚೀರಿದ್ದಳು....

'ಋತು....ಏನಾಯ್ತು ನಿಂಗೆ?'

ಗಾಬರಿಯಿಂದಲೇ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿ ಮಗಳ ಮುಂದಲೆಯನ್ನು ಸವರಿದರು. ಋತುವೂ ಸಾವರಿಸಿಕೊಂಡು ಎದ್ದು ಕುಳಿತಳು. ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ತನ್ನನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸುತ್ತಿದ್ದ ರಕ್ತಸಿಕ್ತವಾದ ಆಕೃತಿಯ ನೆನಪು ಇನ್ನೂ ಅವಳ ಕಂಗಳಲ್ಲಿ ಮೂಸಿರಲಿಲ್ಲ.

'ಯಾಕೆ ಋತು ಹಾಗೆ ಕಿರುಚಿಕೊಂಡು?'

ಕಲಾವತಿಯೂ ಪ್ರಶ್ನಿಸುತ್ತಾ ಹಿಂದೆಯೇ ಬಂದರು. ಋತುವಿನ ಚಿರುವಿಕೆಯಿಂದ ಆಕೆಯೂ ಗಾಬರಿಯಾಗಿದ್ದರು.

ಒಳ ಬಂದವರೇ ಕತ್ತಲಾದ ರೂಮಿನ ದೀಪವನ್ನು ಬೆಳಗಿದರು. ಭಯದಿಂದ ಬಿಳಿಚಿಕೊಂಡಿದ್ದ ಋತುವಿನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ ಅಯ್ಯೋ ಎನಿಸಿತು ಆಕೆಗೆ.

'ಪಾಪ, ಮಗುವಿನಂತಹ ಹುಡುಗಿ ಅದು, ಬಂಗಲೆಯ ನಿಶ್ಯಬ್ದಕ್ಕೆ ಹೆದರೋ ಹುಡುಗಿ ಈಗ ಕೊಲೆಯನ್ನು ಕಣ್ಣಾರೆ ನೋಡಿದ್ದೆ ಇನ್ನೇನಾಗುತ್ತೆ?' ಕಲಾವತಿ ನೊಂದು ನುಡಿದರು.

ಆ ರಾತ್ರಿ ಋತುವಿನ ರೂಮಿನಲ್ಲೇ ಮಲಗಿಕೊಂಡರು ಆಕೆ. ಋತು ಅವರ ಹಸ್ತವನ್ನು ತನ್ನ ಕೈಗಳಲ್ಲಿ ಭದ್ರವಾಗಿರಿಸಿಕೊಂಡು ಮಲಗಿದಳು. ಈಗ 20

ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದೆ ತಾನು ತನ್ನಮ್ಮನ ಹಸ್ತವನ್ನು ಹೀಗೆ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ನಿದ್ರಿಸಿದ್ದ ಆ ಕೊನೆಯ ರಾತ್ರಿ ನೆನಪಾಯಿತು.

ಆ ಕಹಿ ನೆನಪುಗಳು ಬೇಡವೆಂದರೂ ಮನಸ್ಸಿಗೆ ಲಗ್ಗೆ ಹಾಕತೊಡಗಿದವು. ಅದು ಅವಳ ಏಳನೆಯ ವರ್ಷದ ಹುಟ್ಟುಹಬ್ಬದ ಸಮಯ. ಆ ವರ್ಷವೇ ಕೋಟಿ ಬಂಗಲೆ ಉನ್ನತಿಯ ಗೃಹಪ್ರವೇಶವೂ ಆಗಿದ್ದರಿಂದ ಮಗಳ ಹುಟ್ಟುಹಬ್ಬದ ಆಚರಣೆಯನ್ನು ಭರ್ಜರಿಯಾಗಿ ಆಚರಿಸಬೇಕೆಂದು ತಾಯಿ ಹೇಮಲತ ನಿರ್ಧರಿಸಿದ್ದಳು. ಹುಟ್ಟುಹಬ್ಬದ ಹಿಂದಿನ ದಿನ ಬಜಾರು ಪೂರ್ತಿ ಮಗಳೊಂದಿಗೆ ತನ್ನ ಕಾರಿನಲ್ಲಿ ಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ಹೊಸ ಬಟ್ಟೆ, ಗೊಂಬೆಗಳು, ಕೇಕ್, ಚಾಕೋಲೇಟ್.... ಒಂದೇ ಎರಡೇ? ಪೂರ್ತಿ ಬಜಾರನ್ನೇ ಕೊಂಡು ತಂದಿದ್ದಳು ಹೇಮಲತ.

'ನೋಡ್ತೀರು ಋತು, ನಿನ್ನ ಬರ್ತ್‌ಡೇನ ಹೇಗೆ ಸೆಲೆಬ್ರೇಟ್ ಮಾಡ್ತೀನಿ ಅಂತ, ನೀನ್ಯಾವತ್ತೂ ಈ ಸಲದ ಬರ್ತ್‌ಡೇನ ಮರೀಬಾರ್ದು ಅಷ್ಟು ಗ್ರಾಂಡಾಗಿರುತ್ತೆ...' ರಾತ್ರಿ ಮಲಗುವ ಮುಂಚೆ ಮಗಳನ್ನು ಮುದ್ದಿಸುತ್ತಾ ಹೇಳಿದ್ದಳು.

ಮರುದಿನ ಋತು ಕಣ್ಣೆಚ್ಚಿ ತಾಯಿ ಎದುರಿಗೆ ಕಾಣಲಿಲ್ಲ. ಪ್ರತೀವರ್ಷವೂ ತಾನು ಏಳುವ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಕಾದಿದ್ದು ವಿಶ್ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಅಮ್ಮ ಈ ದಿನ ಕಾಣದ್ದನ್ನು ನೋಡಿ ಪುಟ್ಟ ಋತುವಿಗೆ ಅಸಮಾಧಾನವಾಗಿತ್ತು. ಅಸಹನೆಯಿಂದಲೇ ಕೆಳಗಿಳಿದು ಬಂದಿದ್ದಳು. ಎಲ್ಲಿಯೂ ತಾಯಿಯ ಸುಳಿವಿರಲಿಲ್ಲ. ತಾಯಿಯನ್ನು ಕರೆಯುತ್ತಾ ಬಂಗಲೆ ಪೂರ್ತಿ ಸುತ್ತಿ ಬಂದಿದ್ದಳು.

ತಂದೆ ದೇವರ ಮನೆಯ ಮುಂದೆ ರೋದಿಸುತ್ತಾ ನಿಂತಿರುವುದು ಕಂಡಿತು.

ಓಡಿ ಹೋಗಿ ತಂದೆಯನ್ನು ಅಮ್ಮನ ಕುರಿತಾಗಿ ಪ್ರಶ್ನಿಸಿದ್ದಳು. ಅವರ ರೋದನ ಮತ್ತಷ್ಟು ಹೆಚ್ಚಾಯಿತೇ ವಿನಃ ಯಾವುದೇ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅಲ್ಲೇ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಚಂದ್ರಪ್ಪ ಹಾಗೂ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಸುಂದರಿ ತಲೆತಗ್ಗಿಸಿಕೊಂಡು ನಿಂತಿರುವುದು ಕಂಡಿತು. ಋತು ಅವರನ್ನು ತಾಯಿಯ ಕುರಿತಾಗಿ ಕೇಳಿದ್ದಳು.

ಚಂದ್ರಪ್ಪನೇನೂ ಉತ್ತರಿಸದಿದ್ದರೂ ಸದಾ ಮೌನಿಯಾದ ಅವನ ಹೆಂಡತಿ ಸುಂದರಿ 'ನಿಮ್ಮಮ್ಮ ಇನ್ನು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಯಾವತ್ತೂ ಬರಲ್ಲ ಋತು, ಯಾಕೇಂದ್ರೆ ಅಮ್ಮ, ಕಾರಿನ ಡ್ರೈವರಿನ ಹಿಂದೆ ಓಡಿ ಹೋಗಿದ್ದಾಳೆ....' ಎಂದಿದ್ದಳು ನಿರ್ವಿಕಾರವಾಗಿ.

ಋತುವಿಗೆ ಅವಳ ಮಾತುಗಳು ಆ ಕ್ಷಣಕ್ಕೆ ಅರ್ಥವಾಗದಿದ್ದರೂ ಅಮ್ಮ ಇನ್ನಾವತ್ತೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ಸತ್ಯ ಅರಿವಾಗಿ ರೋದಿಸತೊಡಗಿದ್ದಳು. 'ಅಳ್ಳೇಡ ಪುಟ್ಟಿ ನಾನಿದ್ದೀನಿ, ನಿನ್ನ ತಂದೆತಾಯಿ ಎರಡೂ ಆಗಿ ನಾನು ಬೆಳೆಸಿೇನಿ...' ಎಂದು ಋತುವನ್ನು ತಬ್ಬಿಕೊಂಡು ರೋದಿಸಿದ್ದರು ಅವಳ ತಂದೆ. ಅಮ್ಮನೇ ಹೇಳಿದಂತೆ ಅವಳ ಏಳನೆಯ ವರ್ಷದ ಹುಟ್ಟುಹಬ್ಬ ಮರೆಯದ ಹುಟ್ಟುಹಬ್ಬವಾಗಿತ್ತು.

ತಾಯಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋದ ಆಘಾತ ಬಹಳ ದಿನಗಳವರೆಗೂ ಋತುವನ್ನು ಕಾಡಿತು. ಬಂಗಲೆಯ ಯಾವ ಭಾಗದಲ್ಲಿ ಒಂಟಿಯಾಗಿ ನಿಂತರೂ, ಸಣ್ಣ ಶಬ್ದವಾದರೂ ಬೆಚ್ಚಿ ಬೀಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ಅಂದಿನಿಂದ ಕೋಟಿಬಂಗಲೆಯ ಕತ್ತಲೆಗೆ ಹೆದರತೊಡಗಿದ್ದಳು. ಆಗ ಜ್ವರವೇರಿ ನರಳುತ್ತಿದ್ದಳು. ರಾತ್ರಿ ಕನಸಿನಲ್ಲಿ ಕಿರುಚಿಕೊಳ್ಳುವುದು ಮಾಮೂಲಿಯಾಗಿತ್ತು. ಪುರುಷೋತ್ತಮರು ಪುಟ್ಟ ಮಗಳನ್ನು ನಾನಾ ವೈದ್ಯರಲ್ಲಿಗೆ ಕರೆದೊಯ್ದು ಪರೀಕ್ಷೆ ಮಾಡಿಸಿದ್ದರು. ಋತುವಿಗೆ ಬಂದ ರೋಗ 'ನ್ಯೆಟ್ ಎರರ್' ಅಂದರೆ ಮಾನಸಿಕ ಆಘಾತದಿಂದ ರಾತ್ರಿಯ ವೇಳೆಯಲ್ಲಿ ಉಂಟಾಗುವ ಸಮಸ್ಯೆಯೆಂದು ತಿಳಿಯಿತು.

ಪ್ರೀತಿಯ ತಾಯಿಯ ಅಗಲಿಕೆಯಿಂದ ಹೀಗಾಗಿದೆ, ದೊಡ್ಡವಳಾಗುತ್ತಾ ಬಂದ ಹಾಗೆ ಅವಳು ಸರಿಯಾಗ್ತಾಳೆ, ಚಿಕ್ಕತೆಯ ಜೊತೆಗೆ ಅವಳಿಗೆ ಮಾನಸಿಕ ಸ್ಟೆರ್ಯವನ್ನು ತುಂಬುವುದೂ ಮುಖ್ಯ... ಎಂಬ ವೈದ್ಯರ ಸಲಹೆಗಳನ್ನು ಚಾಚೂ ತಪ್ಪದೆ ಪಾಲಿಸಿದ್ದರು ಪುರುಷೋತ್ತಮರು.

ಆದರೂ ಈಗಲೂ ಋತು ಕತ್ತಲೆಗೆ ಹೆದರುತ್ತಾಳೆ. ಕಳೆದ ಒಂದು ವರ್ಷದಿಂದ ಧೈರ್ಯದ ಹುಡುಗಿ. ಸಹ ಅಧ್ಯಾಪಕಿ ರಮ್ಯಾಳೆ ಗೆಳೆತನವಾದ ಮೇಲೆ ಅಷ್ಟಿಷ್ಟು ಧೈರ್ಯವನ್ನು ಮೈಗೂಡಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳೆ.

ಚಿಕ್ಕಮ್ಮನ ಹಸ್ತವನ್ನು ಭದ್ರವಾಗಿ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡ ಋತು ನಿದ್ರಿಸಲು ಯತ್ನಿಸಿದಳು. ಹೊರಗಿನಿಂದ ಗಾಳಿ ಭಯಂಕರವಾಗಿ ಸುಂಯುಟ್ಟಿತೊಡಗಿತ್ತು. ಎಲ್ಲಿಯೋ ಬಾವಲಿಯೊಂದು ಪಟಪಟನೆ ರೆಕ್ಕೆ ಬಡಿಯುವ ಸದ್ದಾದಾಗ